

PROP DE VOSALTRES

Propostes de l'Assemblea Diocesana

Benvolguts diocesans:

El passat 30 de maig anunciava l'organització de l'Assemblea Diocesana d'aquest curs. Ara vull donar compte del seu desenvolupament a tots els lectors del *Full* que es distribueix a les parròquies i als qui reben la informació a través de les pàgines de la nostra premsa local. Agraïxo la deferència dels directius per publicar els meus comentaris.

Us explico l'Assemblea. Durant tot el matí de l'últim dissabte de maig ens vam reunir a la Casa de l'Església al voltant de vuitanta persones —seguint les mesures de seguretat sanitària indicades per les nostres autoritats— i, de manera temàtica, unes altres cent trenta des dels seus propis domicilis o, en grups, des de les seves parròquies i comunitats religioses. Segons el meu parer va ser una reunió molt profitosa i tothom va manifestar la seva satisfacció pel contingut, pel to utilitzat i per les crides a l'esperança en aquesta situació pandèmica que estem sofrint.

Ja fa molts anys que es convoca l'Assemblea, no és cap novetat. I encara que l'any passat no es va poder celebrar, enguany hi havia una certa expectació per veure si érem capaços, i com, de sortir bé del repte plantejat: reunir un grup nombrós en el local i fer atractiva la participació des de la distància. Crec que es va aconseguir.

Vam dividir el matí en dues parts. A la primera, vam presentar el resultat dels treballs fets en les diferents reunions de parròquies i moviments apostòlics durant els mesos anteriors, que responen a l'anomenat PLA D'ACTUACIONS DIOCESANES PER AL CURS 2021-2022. En comentari els objectius de manera molt resumida: 1) Enfortir una formació

diocesana estructurada i animar els grups de catequesi i del catecumenat d'adults; 2) Anar a les fonts de la fe i aprofundir-hi des d'una forta espiritualitat centrada en Jesucrist i un acompanyament recíproc perquè ningú quedi sol; 3) Potenciar els grups de Càritas Parroquial impulsant allò que ens apropa a ser testimoniatge de bon samarità; 4) Acol·lir i acompanyar a l'interior de la comunitat parroquial, i organitzar els recursos per donar resposta a les necessitats d'evangelització i atenció material amb major eficàcia; 5) Aconseguir que les celebracions de la fe tinguin la dignitat deguda perquè els participants visquin en comunitat una autèntica trobada amb Crist; 6) Afavorir la comunió interparroquial, unint l'esforç de tothom i complementant les tasques indispensables que tota comunitat ha de mantenir; 7) Aprofundir en la coresponsabilitat dels laics en totes les comunitats; els sacerdots atenen el Poble de Déu en la predicació de la Paraula i en l'administració dels sagraments, però hi ha moltes tasques assumibles pels membres laics; 8) Revifar i renovar els llenguatges en les comunitats parroquials de manera que s'ac-

cepti millor l'Evangelí i se n'impulsi de forma més adequada el seu anunci, fomentant la fraternitat; 9) Estimular que la cùria diocesana promogui amb eficàcia la utilització de recursos perquè totes les parròquies tinguin el mínim indispensable per cuidar el patrimoni i afavorir la proximitat comunitària.

A la segona part del matí vam escoltar la ponència del Dr. Joan Viñas, titulada «L'esperança cristiana davant la pandèmia», que va respondre al lema de la jornada «Sempre esperançats», amb clara referència als cristians que, units a Crist, no perdem mai l'alegria, l'esperança i el compromís de servei amb els necessitats. Després hi va haver diverses i valuoses aportacions dels assistents i va acabar l'Assemblea amb un explícit agraïment meu pel desenvolupament de la jornada i, sobretot, pel treball de cadascú al llarg de l'any. Ara, a posar en pràctica totes les bones propostes que allí van sorgir: és feina de tots!

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Recés espiritual de Vida Creixent a Les Avellanes

«**E**stimats per a estimar» fou el lema del recés espiritual que el moviment de Vida Creixent del Bisbat de Lleida va celebrar el 26 de maig al Monestir de les Avellanes. Es van donar cita mig centenar de persones que formen part d'aquest grup de fidels de les parròquies de la diòcesi.

També van participar en aquesta trobada uns matrimonis de Vida Creixent dels bisbats de la Seu d'Urgell, Solsona i Girona. Tot seguint les directrius del nou Pla Diocesà de Pastoral, en con-

cret en l'àmbit d'espiritualitat, els assistents van viure una jornada de meditació, pregària i celebració en un clima de silenci i contemplació. El pare claretià Josep Vilarrubias, que també és el consiliari del moviment, va conduir el recés. Durant la posada en comú al final de la jornada, els assistents es van comprometre a obrir les portes del moviment a altres persones adultes per poder compartir amb elles els tres pilars de la Vida Creixent: l'alegria, l'espiritualitat i el compromís evangelitzador.

CERCA DE VOSOTROS

Propuestas de la Asamblea Diocesana

Queridos diocesanos:

El pasado 30 de mayo daba a conocer la organización de la Asamblea Diocesana de este curso. Ahora quiero dar cuenta de su desarrollo a todos los lectores del *Full* que se distribuye en las parroquias y a quienes reciben información a través de las páginas de nuestra prensa local. Agradezco la deferencia de los directivos por publicar mis comentarios.

Os cuento. Durante toda la mañana del último sábado de mayo nos reunimos en la Casa de la Iglesia alrededor de ochenta personas y otras ciento treinta se conectaron vía telemática desde sus propios domicilios o, en grupos, desde sus parroquias o comunidades religiosas. Nos sujetamos a las medidas de seguridad sanitaria que nos imponen nuestras autoridades. Según mi parecer fue una reunión muy provechosa y todos manifestaron su satisfacción por el contenido, por el tono utilizado y por las llamadas a la esperanza en esta situación pandémica que estamos sufriendo.

Ya hace muchos años que se convoca la Asamblea. No es ninguna novedad para nadie y, aunque el año pasado no se pudo celebrar, había este año cierta expectación por ver si éramos capaces, y cómo, de salir bien del reto planteado: reunir a un grupo numeroso en el local y hacer atractiva la participación de muchos otros desde la distancia. Creo que se consiguió.

Dividimos la mañana en dos partes. La primera presentaba el resultado de los trabajos realizados en las distintas reuniones de parroquias y movimientos apostólicos durante los meses anteriores. Se tituló PLAN DE ACTUACIONES DIOCESANAS PARA EL CURSO 2021-2022. Lo anoto de manera muy resumida: 1) Fortalecer una formación diocesana estructurada y animar los grupos de catequesis y del catecumenado de adultos; 2) Ir a las fuentes de la fe y profundizar en ellas desde una fuerte espiritualidad con el centro en Jesucristo y un acompañamiento recíproco para que nadie quede solo; 3) Potenciar los grupos de Cáritas Parroquial impulsando aquello que nos aproxima a ser testimonio de buen samaritano; 4) Acoger y acompañar en el interior de la comunidad parroquial y organizar los recursos dando respuesta a las necesidades de evangelización y atención material con mayor eficacia; 5) Que las celebraciones de la fe tengan la dignidad debida para que los participantes vivan en comunidad un auténtico encuentro con Cristo; 6) Favorecer la comunión inter-parroquial, uniendo el esfuerzo de todos y complementando las tareas indispensables que toda comunidad debe mantener; 7) Profundizar en la responsabilidad de los laicos en todas las comunidades; los sacerdotes atienden al Pueblo de Dios en la predicación de la Palabra y en la administración de los sacramentos pero hay muchas tareas asumibles por los miembros laicos de toda la comunidad; 8) Revitalizar y renovar los lenguajes en las comunidades parroquiales de modo que se acepte mejor el Evangelio y se impulse de forma más adecuada el anuncio del mismo fomentando la fraternidad; 9) Que la curia diocesana promueva con eficacia la utilización de recursos para que todas las parroquias tengan lo mínimo indispensable para cuidar el patrimonio y favorecer la cercanía comunitaria.

La segunda parte de la mañana consistió en una ponencia del Dr. Joan Viñas, titulada «La esperanza cristiana ante la pandemia». Respondió al lema de la jornada, «Siempre esperanzados», con clara referencia a los cristianos que, unidos a Cristo, no perdemos nunca la alegría, la esperanza y el compromiso de servicio con los necesitados. Hubo varias y valiosas aportaciones de los reunidos y terminó la Asamblea con un explícito agradecimiento mío por el desarrollo de la jornada y, sobre todo, por el trabajo de cada uno a lo largo del año. Ahora, a poner en práctica todas las buenas propuestas que allí salieron. Nos corresponde a todos.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Celebració del Corpus Christi a la Catedral sense processó exterior

La Catedral de Lleida va acollir, el diumenge 6 de juny, la celebració del Corpus Christi presidida pel bisbe Salvador, acompanyat pel bisbe emèrit Joan i una nombrosa representació del presbiteri de la diòcesi.

«És una festa gran, és la festa de l'Eucaristia», va dir el bisbe Salvador a la seva homília. A continuació, ha tingut un record «per a totes les persones que han patit tant, per les persones que les han cuidat i per als seus familiars i també pels que no els han pogut acompanyar en els moments més difícils». Va explicar també que «en aquesta festa recordem el cos i la sang de Crist» i que «avui, l'Església ens recorda que celebrem el dia de la Caritat». Llavors va fer referència als equips de Càritas «que entreguen la seva vida al servei dels altres». «No us negueu mai a ajudar al germà que pateix, a l'estranger, tots són objecte de la vostra ajuda». El prelat va recordar que les dues dimensions de la nostra fe no es poden separar. «Estimem a Déu i per això estimem als germans, estimem als germans i la seva preocupació ens fa mirar a Déu.»

A continuació va llançar dues preguntes als fidels: «Ens hem de preguntar com anem d'amor a l'Euca-

ristia i com anem d'amor als germans, als que més pateixen». I per acabar va dir que «ens hem de preguntar si som compassius, si som caritatius».

Després de la celebració, la custòdia amb el Cos de Crist, a espatlles d'un grup de capellans, va recórrer la nau esquerra de la Catedral de Lleida fins a l'exterior. Allí, el bisbe Salvador va beneir la ciutat des de l'atri. Després la custòdia va tornar per la nau dreta fins a l'altar major. En aquell moment, el Bisbe va beneir els fidels i també va recordar els nens que aquest any han fet la primera comunió, representats per un grup d'infants.

Càritas alerta que la precarietat s'aguditzza

Més de 16.000 persones s'han vist beneficiades per les accions de les Càritas diocesanes de Lleida, Solsona i Urgell l'any 2020. Les Càritas de la demarcació de Lleida van destinar més de 5 milions i mig d'euros, principalment a programes de cobertura de necessitats bàsiques i de suport als col·lectius més vulnerables, i als projectes d'inserció laboral, segons consta en les seves memòries.

En concret, unes 4.000 llars de Ponent han rebut un total de 666.193 euros en ajudes econòmiques. Aquesta dada suposa un increment d'un 25% respecte l'any anterior. L'entitat cospa que la precarietat s'aguditzza i l'escletxa social es fa més evident i s'eixampla, castigant les persones més vulnerables a un futur incert, amb dificultat d'accés al treball, a una llar digna i a la igualtat d'oportunitats, que s'ha vist encara més agreu-

jada per la bretxa digital. En aquest context, les tres Càritas de la província de Lleida també han vist incrementada la demanda d'aliments i han portat a terme fins a 20.000 serveis. A més a més, han augmentat de forma significativa, la intensitat de les ajudes, a les quals se li ha sumat les més de 7.000 trucades fetes a les persones voluntàries i beneficiàries que es trobaven aïllades i soles en les seves llars. En l'àmbit laboral, han pogut mantenir les seves empreses d'inserció, malgrat la situació econòmica. Tant és així, que s'han pogut crear fins a 80 llocs de treball, un 16% més que l'any anterior. Tot i veure's en l'obligatorietat d'aplicar ERTOS a les seves persones treballadores a causa de la disminució o parada total de la seva activitat, l'entitat ha cobert pràcticament la totalitat del salari dels seus empleats i empleades.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

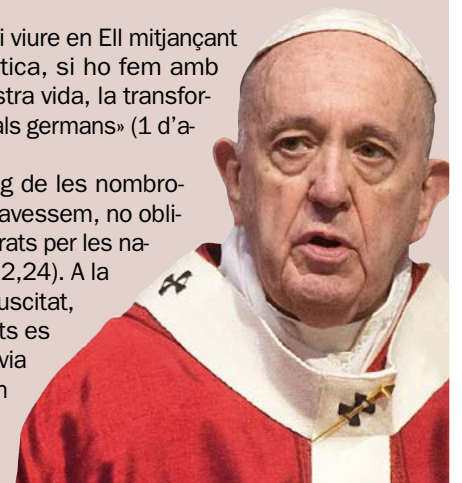
@Pontifex: «Jesús va pujar a la creu per a baixar al nostre sofriment. Per nosaltres, per a tocar fins al fons la nostra realitat humana. Per a acostar-se a nosaltres i no deixar-nos sols en el dolor i en la mort. Per a recuperar-nos, per a salvar-nos» (30 de març).

@Pontifex: «El camí de la conversió passa sempre a través de la creu. No hi ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual» (31 de març).

@Pontifex: «L'Eucaristia és Jesús mateix que es dona enterament a nosal-

tres. Nodrir-nos d'Ell i viure en Ell mitjançant la Comunió eucarística, si ho fem amb fe, transforma la nostra vida, la transforma en un do a Déu i als germans» (1 d'abril).

@Pontifex: «Enmig de les nombroses dificultats que travessem, no oblidem mai que som curats per les nares de Crist (cf. 1Pe 2,24). A la llum del Senyor ressuscitat, els nostres sofriments es transfiguren. On hi havia mort ara hi ha vida; on hi havia dol ara hi ha consol» (4 d'abril).

VIDES DE SANTS (XV)

Sant Pere

Simó Pere nasqué a Betsaida (Galilea) l'any 1 dC. Ja casat anà a viure a Cafarnaüm. L'Evangelí de Lluc relata el miracle de la pesca miraculosa. Jesús predicava prop del Llac de Tiberíades, i en veure dos vaixells, s'embarcà en el de Pere, des d'on predicava. Llavors, digué a Pere que anés llac endins i llencés les xarxes per a pescar. Pere reiterà que al llarg de tota la nit no havien pescat res,

però així ho feu. Arreplegaren tan peix que les xarxes es trencaren i demanaren ajuda a un altre vaixell. Pere digué a Jesús que s'apartés que havia pecat. Aquest li respongué que seria pescador, amb el seu germà Andreu. Pere fou un dels primers deixebles de Jesús i va decidir deixar-ho tot per a seguir-lo. Jesús va ser presentat a Simó (Shimon, «escollat»), fill de Jonàs, aquest primer li posa per nom Pere, (Kéfa o Quefes) que vol dir «pedra» en arameu, atès que Jesús glossà que sobre una pedra edificaria el seu temple.

Quan els romans atraparen Jesús, Pere atacà un adversari amb una espasa i li tallà una orella. Durant el procés i la condemna de Jesús, Pere el negà tres vegades, emperò, posteriorment fou dels primers a admetre'n la resurrecció i a difondre-ho. Després d'haver realitzat la tasca d'evangelització d'Antioquia, on fundà l'església cristiana de la capital, la regió del Pont, Galàcia, Bitínia i Capadòcia, Pere s'hauria encaminat cap a Roma on amb sant Pau fundaria una nova es-

glésia. Fou empresonat per l'emperador Herodes, un àngel el rescatà i continuà predicant. Allí hauria estat nomenat el primer bisbe. Pere i Pau, foren executats sota el regnat de Neró, a l'emplaçament del Vaticà l'any 67 dC. Pere fou crucificat amb la creu cap per avall, per petició seva, i no morir igual que Jesús. L'emperador Constantí ordenà construir una basílica al lloc on els cristians de Roma creien que

sant Pere estava enterrat: al turó Vaticà, just al costat del circ de Neró, al cementiri. A les acaballes del segle XV, els papes decidiren edificar la Basílica de Sant Pere actual, a sobre de la precedent, on reposa el sant.

Fou l'arqueòleg Jérôme Carcopino qui trobà el sepulcre als anys quaranta del segle passat. Segons la tradició popular, Pere és el guardià de les portes del Paradís, d'aquí que en la seva iconografia se'l representi amb dues claus a la mà, ja ancià, amb barba, un llibre, vestit amb túnica i mantell, amb un pal-li (insígnia circular pontifical) o tiara papal (capell), també pot simbolitzar-se crucificat i amb una creu cap per avall. A les nostres contrades, és el patró de poblacions que porten el seu nom o d'altres com ara Canet de Mar, Reus, Sant Cugat del Vallès, Terrassa, o forànies com Bremen i Sant Petersburg. La seva festivitat se celebra el 29 de juny.

Josep Maria Corretger Olivart

Romiatge a Montserrat del 7 al 14 de juliol

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de la diòcesi de Lleida ha programat el LXXIII Romiatge a Montserrat del 7 al 14 de juliol. L'any passat es va haver de suspendre a causa de la pandèmia. El primer acte serà el dia 7 a les 10 del matí i consistirà en una missa al Monestir de Sant Benet de Montserrat. El dijous i divendres s'han previst sengles xerrades a les 12 del migdia. El dissabte dia 10 els actes seran a la tarda-vespre, en concret un Via Crucis a les 5 de la tarda i una vetlla a la basílica a les 10 de la nit. El dia principal, com ja és habitual serà el diumenge, amb la missa conventual a les 11 del matí i la posterior recepció per part del pare abat, Josep M. Soler, a romers i confreres. Després del dinar de germanor s'ha previst una visita a la Majòlica de la Mare de Déu de l'Acadèmia als Degotalls. El dilluns es re-

serà el Sant Rosari i el dimarts 13 de juliol es farà una valoració del romiatge. L'últim dia s'ha programat una missa d'acció de gràcies a les 9 del matí amb la previsió d'arribar a Lleida a l'hora de dinar. Més informació i inscripcions al telèfon 973 232 480.

REFLEXIONS

Sense sol i sense fe

La masia estava ben encarada. Em vaig imaginar que el sol pentinava la façana cada dia i feia una tendra moixaina a un rellotge de sol que s'hi mantenien gravat. Estava molt deslluït i fins i tot costava de llegir la inscripció que mostrava presumit: «Jo sense sol i tu sense fe no som res.»

Amb tan poques paraules un escrit a la paret aclareix una gran veritat irrefutable. La fina vareta de metall del rellotge necessita que el sol li arribi per fer-li ser un instrument útil. Aquesta dita popular ens fa notar, per comparació, que la nostra vida si no li arriba el raig de la fe no serveix per a res. I és que la fe en Déu transforma la nostra vida i deixa de ser una paret llisa a poder mostrar amb claredat el reflex de la Llum divina.

No hi ha res més decebedor que voler saber l'hora i mirar un rellotge de sol que no la marca. Igualment, la nostra vida té una dimensió de servei i d'utilitat. En primer lloc, la fe dona sentit a la meua vida quan em permet adonar-me que hi ha Algué que m'il·lumina. Experimento amb humilitat que no soc l'origen de la meua llum. Després, prenent la imatge del rellotge de sol, convé estar ben encarat cap a Ell. Déu ha d'ésser aquell amb el qual hi estàs cara a cara. T'ha de poder acaronar suaument, cada dia, i com més hores millor.

Finalment, reprenent la utilitat del rellotge, la meua fe és una ajuda per als altres. Aquells que cerquen saber quina hora és t'han de poder mirar i descobrir-hi l'hora que el Sol assenyalava. Potser el que volen trobar en nosaltres, els cristians, és veure reflectida la Llum de Déu que ens marca i ens proposa el sentit de cada instant. A cada segon, la Llum que ens arriba de Déu és diferent, cada vegada diem de diferent manera que n'és d'imprescindible tenir a Déu per Pare i rebre permanentment la moixaina del seu Amor.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimír, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimarts [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

JULIOL

1. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683); beata

Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2.2-5 / Sl 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí de Berriochoa, bisbe i mr.

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida»

De vegades hi ha textos que gairebé no necessiten cap comentari: només cal llegir-los i meditar-los. És el que passa amb la primera lectura d'avui. Massa sovint hem presentat Déu com una persona que no solament no es preocupa del mal sinó que fins i tot de vegades ell n'és el causant. «Quin mal he fet perquè Déu m'enviï aquesta malaltia, o aquesta desgràcia...»: quantes vegades hem sentit aquesta frase! Davant això tenim l'afirmació: *Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort.* Si Déu vol la vida, vol la felicitat, vol que l'home no visqui condemnat a la mort: estem cridats a la vida i a gaudir-ne, no a la mort. Per tant, el mal, la mort venen del diable: *L'enveja del diable va introduir la mort al món i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.* Perquè com hem dit, Déu estima la vida i no creà l'home sotmès a la mort, sinó imatge de la seva existència eterna. Com Déu és etern, nosaltres també estem cridats a viure per sempre. Però això sí, el camí per a la vida eterna no és mal, ser partidaris del diable, sinó que *la bondat i la justícia són immortals.* Quan actuem fent el bé, com Déu, estem sembrant la vida, *perquè en realitat el reialme de la mort no és de la terra,* que Déu va crear bona i al servei de l'home perquè gaudís sempre de la felicitat i de l'amor de Déu.

Per això, a l'evangeli, veiem com Jesús cura una *dona que patia pèrdues de sang i ressuscita la filla del cap de la sinagoga.* Amb això Jesús està dient clarament que ell vol la vida, la curació, el benestar de tots els homes i dones. I fer realitat aquest benestar és la nostra tasca. Sant Pau convida els cristians de Corint a ser generosos en la col·lecta que està preparant: *Sigueu generosos.* Com a model: Crist. *Conexeu bé la generositat de Jesucrist: ell que és ric es va fer pobre per enriquir-vos amb la seva pobresa.* Ens cal ser generosos per a buscar la vida, el bé dels nostres germans, fins i tot el bé material.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclat: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.